

एवंक्षेत्रं व्याख्याय स च यो यत्तत्तावत्तुक्तं क्षेत्रज्ञस्वरूपं तस्य मायिकं प्रभावं व्याचष्टे ज्ञेयमिति एतैर्ज्ञानसाधनैर्यत्ज्ञेयं तत्प्रवक्ष्यामि यज्ज्ञेयं ज्ञात्वा अमृतं मोक्षं अश्नुते प्राप्नोति तस्य स्वरूपं तावदाह अनादिमदिति आदिमत् अव्यक्तं तस्मादव्यक्तमुत्पन्नमिति तदुत्पत्तिस्मरणात् तदन्यत् अनादिमत् अनादीत्येतावत्युक्ते प्रवाह नित्यत्वमव्यक्तादीनामप्यस्तीति तेषामप्यनादितायां प्राप्तायां तत्प्रतिषेधार्थमनादिमदित्युक्तं यद्वा आदिमच्च ततः परंच आदिमत्परे कार्यकारणे ताभ्यामन्यदनादिमत्परमिति अतएव परं निर्विशेषं न त्वपरं स विशेषं ब्रह्म त्रिविधपरिच्छेदशून्यं न सत् प्रधानपरमाण्वादिवत् सदिति नोच्यते नाप्यसत् शून्यवदसदपि नोच्यते तथा च श्रुतिर्नासदासीन्नोसदासीत्तदानीं नासीद्रजो नोव्योमापरो यदिति असच्छब्दितस्य शून्यस्य सच्छब्दितस्य प्रधानस्य रजःशब्दितानां परमाणूनां परव्योमशब्दितस्य अस्मदभिमतस्याव्यक्तस्यापि सृष्टेः प्राक् निषेधं दर्शयति ॥ १२ ॥ एवं स च य इत्येतत् क्षेत्रज्ञस्वरूपमपास्तसमस्तविशेषमुपपाद्य तत्तावदिति प्रतिज्ञातं तस्य प्रभाववैश्वरूप्यलक्षणमुपपादयति सर्वत इति सर्वतः सर्वासु दिक्षु अंतर्बहिः श्वपाणयः पादाश्वास्य संतीति सर्वतः पाणिपादं एवं सर्वतः अक्षीणि शिरांसि मुखानि च यस्य तत्सर्वतोक्षिशिरोमुखं सर्वतः श्रुतिमत् श्रवणवत् लोके सर्वं आवृत्य व्याप्य तिष्ठति यथा स्वप्नदृक् तैजसो वासनामये नैव पाणिपादादिना स्वाप्नं प्रपंचम

ज्ञेयं यत्तत्प्रवक्ष्यामि यज्ज्ञात्वा मृतमश्नुते ॥ अनादिमत्परं ब्रह्म न सत्तन्मासदुच्यते ॥ १२ ॥  
सर्वतः पाणिपादं तत्सर्वतोक्षिशिरोमुखं ॥ सर्वतः श्रुतिमल्लोके सर्वं आवृत्य तिष्ठति ॥ १३ ॥

नु भवति तस्य च जायत्काले उपाधिभूतं पिङ्गतमेव पाणिपादादिकं तदेव स्थूलप्रपंचानुभवसंस्काराधानद्वारा वासनामयस्य प्रपंचस्य कारणं वासनामयश्च स्थूलप्रपंचस्य कारणमिति बीजांकुरन्यायेनानयोरन्योन्यस्मिन्नन्योन्यसद्भावोन्योन्यकारणत्वं चास्तीति एवं सकलप्राणिधीवासनोपरक्ताज्ञानोपाधिकं चैतन्यं सकलप्राणिधीवासनामयं समष्टिसूक्ष्मप्रपंचमवभासयति अस्य चोपाधिभूतं ब्रह्माङ्गतसकलप्राणिपाणिपादादिकमेव एवं च पूर्ववत् स्थूलसूक्ष्मयोरपि समष्टिप्रपंचयोरन्योन्यं बीजांकुरन्यायेन कार्यकारणभावमन्योन्यस्यान्योन्यस्मिन्सद्भावं चाभिप्रेत्योक्तं भगवता भाष्यकारेण सकलप्राणिकरणोपाधिद्वारेण ज्ञेयब्रह्मणोस्त्विति प्रतिपाद्यत इति कार्यद्वारा करणास्त्विति द्वौ च कारणभावावप्यपोद्यते अनादिमत्परं ब्रह्म न सत्तन्मासदुच्यत इति ननु प्रक्षालनाद्विपंक्तस्य दूरादस्पर्शनं वरमिति न्यायेन व्यर्थं स्पर्शकारणोपन्यास इति चेन्न तं विना शुद्धाधिगमायोगात् शाखाचंद्रन्यायेन हि सगुणं निर्गुणस्य वस्तुनो ज्ञापकं यथोक्तं भाष्ये उपाधिकृतमिथ्यारूपमप्यस्त्विति धिगमाय ज्ञेयधर्मवत्परिकल्प्योच्यते सर्वतः पाणिपादमित्यादि तथा हि संप्रदायविदां वचनमभ्यारोपापवादाभ्यां निष्प्रपंचं प्रपंच्यत इति ॥ १३ ॥